

DOI: <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2025-57-113>

УДК 004.9:657

Мельник Наталія Василівна

кандидат економічних наук,
доцент кафедри обліку і аудиту,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6935-6468>

Юрченко Олександра Богданівна

кандидат економічних наук,
доцент кафедри обліку і аудиту,
Львівський національний університет імені Івана Франка
ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-2026-8627>

Nataliya Melnyk, Oleksandra Yurchenko

Ivan Franko National University of Lviv

ДІДЖИТИЛІЗАЦІЯ ЗВІТНОСТІ В УКРАЇНІ: ПОНЯТТЯ ТА ЗНАЧЕННЯ

DIGITIZATION OF REPORTING IN UKRAINE: CONCEPT AND MEANING

Анотація. У статті досліджено сутність та значення діджиталізації звітності в умовах цифрової трансформації економіки. Проаналізовано підходи вітчизняних науковців до трактування понять «діджиталізація» та «звітність», що дало змогу узагальнити їх ключові характеристики та визначити взаємозв'язок. Обґрунтовано, що діджиталізація звітності передбачає не лише переведення інформації в електронний формат, а й трансформацію обліково-аналітичних процесів із використанням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій. Визначено її вплив на підвищення прозорості, оперативності та достовірності звітних даних, а також на ефективність управління підприємством. Запропоновано авторське визначення діджиталізації звітності та окреслено напрями подальших досліджень.

Ключові слова: діджиталізація, звітність, цифрова трансформація, обліково-аналітична інформація, інформаційно-комунікаційні технології, автоматизація обліку, прозорість інформації, корпоративне управління.

Summary. The article examines the essence, conceptual framework, and significance of the digitalization of reporting in the context of the ongoing digital transformation of the economy. The study systematizes and critically analyzes the evolution of scientific views on the definitions of “reporting” and “digitalization,” highlighting the broadening methodological approaches applied in modern economic research. It is established that digitalization of reporting should be interpreted not merely as the conversion of accounting and analytical data into electronic form, but as a multifaceted process of technological, organizational, and methodological transformation. This transformation involves the integration of advanced information and communication technologies, automation of accounting procedures, implementation of digital platforms for data processing, and the creation of unified information environments that facilitate real-time access to relevant corporate information. The article emphasizes that digitalized reporting enhances transparency, accuracy, and operational efficiency of information flows, thereby strengthening the analytical capacity of enterprises, improving the quality of managerial decisions, and fostering the development of sustainable and secure business environments. Furthermore, digitalization contributes to harmonizing reporting processes with international standards, reducing information asymmetry among stakeholders, and increasing the competitiveness of enterprises operating in rapidly changing market conditions. Based on the synthesis of existing scientific approaches, the author’s definition of “digitalization of reporting” is proposed, reflecting its role as a strategic mechanism for modernizing the accounting and analytical system within the digital economy. The study also outlines promising research directions, including methodological improvements in digital reporting models, assessment of the effectiveness of digital tools in managerial practice, and the development of applied solutions aimed at optimizing reporting processes in a fully digital environment.

Keywords: digitalization, reporting, digital transformation, accounting and analytical information, information and communication technologies, automation of accounting, information transparency, corporate governance.

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток цифрових технологій упродовж останніх десятиліть суттєво трансформував економічні процеси та моделі управління як на глобальному, так і на національному рівнях. Ведення звітності, яке традиційно ґрунтувалося на паперових носіях та ручній обробці даних, сьогодні переживає докорінні зміни під впливом діджиталізації. У сучасних умовах майже неможливо знайти сектор економіки, що не відчув би впливу цифрових інновацій, адже автоматизація, електронний документообіг та інтегровані ІТ-рішення стають невід'ємною частиною ефективного функціонування підприємств.

Світові виклики, зокрема пандемія COVID-19, продемонстрували критичну важливість швидкого переходу бізнесу до цифрових форматів взаємодії, дистанційного управління процесами та онлайн-звітності. Для українського суспільства проблема діджиталізації звітності набула ще більшої актуальності у зв'язку з повномасштабною війною та необхідністю забезпечення стійкості економіки в умовах високої турбулентності. Одночасно євроінтеграційний курс України вимагає адаптації системи звітності до європейських стандартів прозорості, відкритості та цифрової сумісності.

У цьому контексті цифровізація звітності виступає не лише технологічним трендом, а й стратегічною необхідністю, здатною підвищити ефективність державного регулювання, конкурентоспроможність бізнесу та швидкість відновлення економіки у післявоєнний період. Водночас у науковому середовищі досі відсутня єдність у трактуванні поняття «діджиталізація звітності», що зумовлює потребу в уточненні його змісту та дослідженні сучасних тенденцій розвитку цифрових рішень у сфері звітування. Окреслені обставини визначають актуальність теми та потребу її ґрунтовного наукового опрацювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика діджиталізації та звітності є предметом активних наукових досліджень українських учених у контексті цифрової трансформації економіки. Поняття «діджиталізація» розглядається як системне соціально-економічне явище, що охоплює трансформацію бізнес-процесів, управлінських рішень і інформаційних потоків. Так, В.П. Варга [8] обґрунтовує діджиталізацію як один із ключових чинників підвищення конкурентоспроможності підприємств, акцентуючи увагу на її стратегічному характері. О.Є. Гудзь та С.А. Федюнін [9] розглядають діджиталізацію як джерело формування конкурентних переваг за рахунок оптимізації управлінських та облікових процесів.

О.М. Грибіненко [6] досліджує діджиталізацію економіки в межах нової парадигми цифрової трансформації, підкреслюючи її вплив на зміну

інституційних засад функціонування підприємств. С.В. Коробка [7] та І.П. Мігус, Я.С. Коваль [10] зосереджують увагу на діджиталізації підприємницької діяльності та інноваційному розвитку суб'єктів господарювання, наголошуючи на зростанні ролі цифрових даних у системі управління. Значний внесок у дослідження стратегічних аспектів діджиталізації бізнес-організацій зробили Л.О. Лігоненко [4], яка розкриває механізм формування стратегії діджиталізації, та інші науковці.

Питання звітності та її облікового забезпечення ґрунтовно розглянуті у працях П.П. Німчинова [15], Ф.Ф. Бутинця [18], П.Я. Хомина [16], М.А. Проданчука [19], М.М. Шигун та В.О. Іваненка [20], які сформували теоретико-методологічні основи бухгалтерської звітності, її класифікації, змісту та ролі в системі управління підприємством. Водночас дослідження мають переважно класичний або частково інноваційний характер і не враховують повною мірою сучасні цифрові виклики.

Отже, попри значний науковий доробок у сфері діджиталізації та звітності, у вітчизняних дослідженнях відсутнє цілісне й чітке трактування поняття «діджиталізація звітності», яке здебільшого розглядається опосередковано через суміжні категорії. Це зумовлює актуальність подальших досліджень, спрямованих на теоретичне обґрунтування та розвиток методологічних засад діджиталізації звітності підприємств.

Метою цієї статті є розкриття понять «діджиталізації» та «звітності», намагання автора надати власне визначення терміну «діджиталізація звітності», проаналізувати сучасний стан впровадження digital-технологій у бізнес процеси та їх вплив на економіку. Дослідження спрямоване на аналіз сучасного стану впровадження цифрових технологій у сферу звітування, визначення їхнього впливу на ефективність управлінських рішень, прозорість економічної діяльності та узгодження вітчизняних практик зі світовими й європейськими стандартами цифрової звітності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Стрімка динаміка соціально-економічних процесів зумовила інтенсивне впровадження інформаційно-цифрових технологій у всі сфери життя, що, своєю чергою, спричинило поширення так званої «цифрової» термінології. Поняття «діджиталізація» (англ. digitalization), яке первісно трактувалося як процес переведення інформації в цифровий формат, сьогодні має значно ширший змістовий обсяг. Показовим є те, що у 2019 році цей термін був визнаний словом року в Україні за версією онлайн-словника «Мислово» [1].

Науковці підкреслюють, що «діджиталізація» охоплює ширший спектр явищ, ніж близьке за змістом слово «цифровізація» [2]. Це пов'язано

з еволюцією світових підходів до вивчення наслідків переходу від аналогових форм опрацювання даних до цифрових: зміни розглядаються не лише як технологічні, а й як соціокультурні та антропологічні. У сучасних дослідженнях діджиталізацію визначають як комплексну цифрову трансформацію, тобто системне впровадження цифрових інструментів (Big Data, Інтернет речей, хмарних сервісів тощо) у різні сфери суспільного життя з метою їх оптимізації, автоматизації, підвищення продуктивності та покращення комунікацій з користувачами.

У науковій літературі наголошується, що діджиталізація формується як ключовий тренд глобального розвитку, що прийшов на зміну етапам інформатизації та комп'ютеризації. Її сутність полягає в тотальному переході до цифрового представлення інформації, що забезпечує підвищення ефективності економічних процесів і сприяє покращенню якості життя населення [3, с. 139]. Для України діджиталізаційні процеси мають додаткове стратегічне значення, оскільки виступають важливим компонентом державної політики, спрямованої на інтеграцію до Європейського Союзу.

Проблематика діджиталізації протягом останнього десятиліття посідає важливе місце у вітчизняному науковому дискурсі, що зумовило формування широкого спектра підходів до трактування цієї категорії. На думку Л. Лігоненко, вихідним пунктом для розуміння сутності діджиталізації є буквальний переклад англійського «digitalization» як «оцифровування». Вчена наголошує, що діджиталізація є об'єктивною необхідністю розвитку сучасних підприємств у межах неоекономічної парадигми. Вона забезпечує раціоналізацію роботи з великими масивами даних, автоматизацію всіх видів діяльності – від операційної до фінансової – а також сприяє вдосконаленню комунікації з клієнтами, партнерами й іншими учасниками зовнішнього середовища та формує засади переходу до мережових і віртуальних форматів господарювання [4, с. 21].

Подібну позицію підтримує О. Абакуменко, який трактує діджиталізацію як переведення інформаційних масивів з аналогового середовища у цифрове з метою забезпечення зручності їх подальшого використання на сучасних електронних пристроях [5, с. 69].

Утім, частина науковців наголошує на ширшому змістовому наповненні цього поняття. Так, О. Грибіненко визначає діджиталізацію як проникнення цифрових технологій у діяльність підприємств, що забезпечує автоматизацію бізнес-процесів, підвищення результативності функціонування та покращення комунікацій із клієнтами [6, с. 35]. Аналогічного підходу дотримується і С. Коробка, який акцентує увагу на

трансформаційному характері діджиталізації, що проявляється у застосуванні цифрових рішень для оптимізації операційної діяльності та формування ефективнішої взаємодії з користувачами продукції чи послуг [7, с. 89]. У роботах В. Варги діджиталізація описується як процес структурування та використання інформації у цифровому середовищі для підвищення якості обслуговування споживачів [8].

Значною мірою розширюють зміст категорії й О. Гудзь та С. Федюнін, які наголошують, що діджиталізація ґрунтується на можливостях сучасної IT-інфраструктури та охоплює комплексну трансформацію бізнес-процесів через впровадження інформаційно-комунікаційних технологій [9, с. 19]. Найбільш детальне й змістовно насичене визначення запропоноване Мігус І.П. та Коваль Я.С., які трактують діджиталізацію як сукупність інноваційних процесів, спрямованих на цифровізацію ключових економічних явищ і операцій. Дослідники підкреслюють, що цифрові технології дають змогу істотно підвищити рівень автоматизації та мінімізувати вплив людського фактору, що своєю чергою формує підґрунтя для зростання продуктивності праці та оптимізації витрат [10, с. 161].

С. Король підкреслює, що розвиток цифрової економіки в Україні має стати ключовим фактором зростання ВВП та підвищення добробуту населення. На його думку, застосування цифрових технологій у різних секторах економіки відкриває можливості для прискорення, підвищення якості та ефективності їх функціонування, що й зумовлює активний науковий інтерес до проблематики цифровізації та цифрової економіки [11, с. 68]. Водночас М. Устенко справедливо зауважує, що діджиталізація відображає глибинні трансформації, пов'язані з упровадженням цифрових технологій у бізнес-процеси, що забезпечує їх оптимізацію, підвищення ефективності, скорочення витрат і покращення взаємодії зі споживачами [12, с. 184].

А. Гуренко та О. Гашутіна серед головних чинників поширення діджиталізації дослідники виділяють появу новітніх цифрових технологій, зміни у структурі споживчих потреб, формування нових властивостей товарів та трансформацію конкурентного середовища [13, с. 740].

Т. Лазоренко та І. Шолом трактують діджиталізацію як процес упровадження цифрових технологій, що спрямований на оптимізацію бізнес-процесів, поліпшення комунікації зі споживачами та підвищення результативності господарської діяльності [14].

Узагальнення наукових підходів дає змогу визначити «діджиталізацію» як багаторівневий процес трансформації інформаційних ресурсів, бізнес-процесів та управлінських моделей шляхом переведення даних у цифровий формат, упро-

вадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій та формування нових механізмів організації діяльності. Вона охоплює не лише оцифрування інформації, а й глибоке переосмислення принципів функціонування підприємств, забезпечуючи автоматизацію операцій, підвищення продуктивності, оптимізацію витрат, розвиток цифрових сервісів і посилення взаємодії зі споживачами. У результаті «діджиталізація» виступає ключовим чинником модернізації економіки, формування конкурентних переваг та забезпечення переходу до інноваційних форм господарювання в умовах цифрової епохи.

Необхідність дослідження, переосмислення та вдосконалення системи звітності зумовлена тим, що вона істотно впливає на практику управління підприємством. Звітність відображає організаційну культуру суб'єкта господарювання, демонструє рівень якості інформаційних потоків та облікової політики, а також забезпечує захист інтересів зацікавлених користувачів і створює основу економічної безпеки підприємства. У сучасних умовах діяльності, що характеризуються високими темпами змін, глобалізацією бізнес-процесів, підвищенням вимог до прозорості корпоративної інформації та зростанням уваги до екологічних аспектів, звітність перестає бути лише інструментом відображення операційної, інвестиційної та фінансової діяльності. Нині вона має висвітлювати також дані соціального, економічного, управлінського й екологічного характеру.

Для формування цілісного уявлення про логіку побудови інтегрованої звітності доцільно проаналізувати еволюцію підходів до визначення поняття «звітність» у працях учених-економістів ХХ–ХХІ століть. П.П. Німчинов тлумачив звітність як інструмент статистичного спостереження та визначав її як систему узагальнених економічних показників, що характеризують результати роботи підприємства за певний період, відображають рівень виконання планових завдань та використання ресурсів. Науковець наголошував, що однією з ключових функцій бухгалтерського обліку є складання звітності, яка акумулює дані поточного обліку і служить керівним інструментом для управління [15].

П.Я. Хомин розглядав звітність як самостійну інформаційну систему, необхідну для забезпечення менеджменту релевантними даними. На його думку, звітність не може бути складником методу бухгалтерського обліку, оскільки вона є результатом узагальнення облікової інформації, а не повторним її обробленням. У складі звітності відображаються підсумкові дані рахунків бухгалтерського обліку, що забезпечують цілісне уявлення про діяльність підприємства [16].

Ф.Ф. Бутинець тлумачить поняття звітності через зміст фінансової звітності, визначеної зако-

ном України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні», згідно з яким фінансова звітність є формою подання інформації про фінансовий стан, результати діяльності та рух грошових коштів підприємства за звітний період [17]. У ширшому значенні бухгалтерська звітність включає фінансові, податкові, статистичні та внутрішні управлінські звіти, що формуються на основі даних бухгалтерського обліку [18].

За визначенням М.А. Проданчука, звітність є специфічним інформаційним продуктом бухгалтерської системи, що охоплює сукупність технологічних процедур, методів та інструментів, які забезпечують формування корисного інформаційного ресурсу. Використання цього ресурсу, на думку автора, має забезпечувати прийняття ефективних управлінських рішень та сприяти отриманню економічних вигід [19].

М.М. Шигун характеризує звітність як упорядковану систему взаємопов'язаних показників, що комплексно відображають фінансовий стан суб'єкта господарювання, рівень і структуру дебіторської та кредиторської заборгованості, джерела формування активів і результати діяльності за певний період. Окрім того, звітність демонструє напрями використання прибутку та узагальнює інформацію щодо всіх видів діяльності підприємства [20].

Узагальнення розглянутих наукових підходів дає змогу виділити кілька ключових аспектів сутності звітності: – трактування звітності як методу статистичного спостереження; – розуміння звітності як результату дії інших елементів методу бухгалтерського обліку, а не самостійного його елементу; – сприйняття звітності як інформаційного продукту, створеного за допомогою певних технологічних процедур і методів; – визначення звітності як джерела даних про фінансовий стан, результати діяльності та рух грошових потоків підприємства.

Отже, сучасна звітність має виконувати значно ширші функції, ніж просто інформувати про фінансово-господарські результати підприємства. Вона повинна бути інструментом, що сприяє вирішенню актуальних соціальних, екологічних, управлінських та економічних завдань, забезпечуючи комплексне бачення впливу підприємства на зовнішнє середовище та його стійкість у довгостроковій перспективі.

Аналіз наукових джерел показав, що визначення дефініції «діджиталізація звітності» у сучасній літературі не має усталеного трактування й здебільшого розкривається опосередковано – через суміжні категорії цифрової трансформації, автоматизації облікових процесів та оцифрування інформаційних ресурсів. Враховуючи системні характеристики звітності як інформаційного продукту бухгалтерського обліку,

а також сутнісні ознаки діджиталізації як процесу глибокої трансформації інформаційних та бізнес-процесів, у подальшому у статті під «діджиталізацією звітності» будемо розуміти комплексний процес переведення обліково-аналітичної інформації у цифровий формат, упровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у процедури формування, оброблення, зберігання та подання звітних даних, а також трансформацію методологічних підходів до структурування змісту звітності.

Такий процес спрямований на автоматизацію й оптимізацію облікових операцій, підвищення оперативності та достовірності звітних показників, розширення можливостей аналітичної обробки даних, забезпечення прозорості та доступності інформації для користувачів, а також формування інтегрованого інформаційного середовища, здатного підтримувати прийняття ефективних управлінських рішень та забезпечувати економічну безпеку підприємства. У цьому контексті «діджиталізація звітності» виступає не лише технологічною модернізацією процесів звітування, а й стратегічним чинником трансформації системи корпоративної інформації відповідно до вимог цифрової економіки та принципів сталого розвитку.

Висновки. Узагальнення теоретичних підходів та наукових положень щодо сутності «діджиталізації» та «звітності» дає підстави стверджувати, що «діджиталізація звітності» є закономірним етапом розвитку обліково-інформаційних систем у контексті цифрової трансформації економіки. Здійснений аналіз показав, що сучасне розуміння діджиталізації виходить далеко за межі простого оцифрування даних і охоплює комплекс глибоких змін, пов'язаних із застосуванням цифрових технологій для оптимізації бізнес-процесів, підвищення якості управління та забезпечення ефективної комунікації між економічними суб'єктами. У свою чергу, звітність, як системно організова-

ний інформаційний продукт, трансформується під впливом цифрових технологій, набуваючи нових функціональних характеристик і стратегічного значення в управлінні підприємством.

«Діджиталізація звітності», розглянута як комплексний процес переведення обліково-аналітичної інформації в цифрову форму, впровадження сучасних ІКТ у процедури формування, оброблення та подання даних, забезпечує принципово новий рівень прозорості, оперативності та достовірності інформаційного забезпечення. Вона сприяє підвищенню ефективності управлінських рішень, інтеграції підприємства у цифрове економічне середовище, формує підґрунтя для впровадження автоматизованої аналітики, штучного інтелекту та інших інноваційних інструментів.

Значення «діджиталізації звітності» полягає не лише у модернізації традиційних облікових процедур, але й у створенні цілісної інфраструктури корпоративних даних, що забезпечує стійкість, конкурентоспроможність та адаптивність підприємств до викликів цифрової економіки. У цьому контексті «діджиталізація звітності» виступає критично важливим елементом формування ефективної системи корпоративного управління та відповідності європейським нормативним вимогам.

Перспективи подальших досліджень полягають у поглибленні теоретико-методичних основ цифрової трансформації звітності, розробленні моделей інтеграції цифрових технологій у систему обліково-аналітичного забезпечення, оцінюванні впливу діджиталізації на якість управлінських рішень, а також у вивченні ризиків, бар'єрів і можливостей, пов'язаних із впровадженням цифрових рішень у сфері бухгалтерського обліку та звітування. Особливу увагу слід приділити адаптації вітчизняних підприємств до стандартів цифрової економіки ЄС, розвитку нормативно-правового забезпечення та формуванню цифрових компетентностей учасників облікового процесу.

Список використаних джерел:

1. Діджиталізація – слово 2019 року в Україні за версією онлайн-словника «Мислово». URL: <https://thedigital.gov.ua/news/technologies/didzhitalizatsiya-slovo-2019-roku> (дата звернення 10.12.2025).
2. Петришина М. О. Діджиталізація як напрям державної політики України. *Молодий вчений*. 2019. № 11 (1). С. 106–109. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2019_11%281%29_26 (дата звернення 10.12.2025).
3. Коваленко Н. П., Боброва Н. О., Ганчо О. В., Зачепило С. В. Діджиталізація освіти : ризики й переваги. *Сучасні тренди розвитку медичної освіти: перспективи і здобутки* : матеріали навч.-наук. конф. з міжнар. участю, 24 березня 2022 р. Полтава, 2022. С. 139–140.
4. Лігоненко Л. Зміст та механізм формування стратегії діджиталізації в бізнес-організаціях / Л. Лігоненко, А. Хріпко, А. Доманський. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука». Економічні науки*. Випуск № 22 (62), 2 т., 2018 р. С. 21–24.
5. Абакуменко О., Деркач А., Корнєєва М. Діджиталізація банківського сектору України. *Фінансові дослідження*. 2016. № 1 (1). С. 69–75.
6. Грибіненко О. М. Діджиталізація економіки в новій парадигмі цифрової трансформації. О. Грибіненко. *Міжнародні відносини. Серія «Економічні науки»*. 2018. № 16. С. 35–37.
7. Коробка С. В. Діджиталізація підприємницької діяльності. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія економічна*. 2021. № 100. С. 88–96.
8. Варга В. П. Діджиталізація як один з чинників конкурентоспроможності підприємства. *Ефективна економіка*. 2020. № 8. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8121> (дата звернення 10.12.2025).

9. Гудзь О., Федюнін С. Діджиталізація, як конкурентна перевага підприємств. *Економіка. Менеджмент. Бізнес*. 2019. № 3 (29). С. 18–24.
10. Мігус І. П., Коваль Я. С. Інноваційний розвиток підприємств в умовах діджиталізації економіки. *Вчені записки Університету «КРОК»*. 2021. № 62. С. 159–165.
11. Король С. Я., Польовик Є. В. Діджиталізація економіки як фактор професійного розвитку. *Modern Economics*. 2019. № 18(2019). С. 67–73. URL: <https://modecon.mnau.edu.ua/issue/18-2019/korol.pdf> (дата звернення 10.12.2025).
12. Устенко М. Діджиталізація: основа конкурентоспроможності підприємства в реаліях цифрової економіки / М. Устенко, А. Руських. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. Випуск № 68. 2019. С. 181–192.
13. Гуренко А. Напрями розвитку систем управління в умовах діджиталізації бізнесу в Україні. / А. Гуренко, О. Гашутіна. *Економіка і суспільство*. Випуск №19. Мукачівський державний університет, 2018. С. 739–745
14. Лазоренко Т. Діджиталізація як основний фактор розвитку бізнесу / Т. Лазоренко, І. Шолом. Збірник тез доповідей міжнародної науково-практичної конференції «Бізнес, інновації, менеджмент: проблеми та перспективи». Випуск №1, 2020 р. С. 50–51 URL: <https://confmanagement-proc.kpi.ua/article/view/201186> (дата звернення 10.12.2025).
15. Німчинов П. П. Загальна теорія бухгалтерського обліку. Київ : Вища школа, 1977. 240 с.
16. Хомин П. Облікове забезпечення звітності про фінансові результати має бути методологічно обґрунтованим. *Бухгалтерський облік і аудит*. 2004. № 6. С. 9–15.
17. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні : Закон України від 16 липня 1999 № 996-XIV / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/996-14> (дата звернення 10.12.2025).
18. Бутинець Ф. Ф. Альфа і омега бухгалтерського обліку або моя болісна не сповідь : монографія / за ред. проф. Ф. Ф. Бутиця. Житомир : ПП «РУТА», 2007. 328 с.
19. Проданчук М. А. Продукт бухгалтерського обліку у системі прийняття управлінських рішень. *Ефективна економіка*. 2014. № 7. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3203> (дата звернення: 10.12.2025).
20. Шигун М. М., Іваненко В. О. Види звітності підприємств: підходи до їх класифікації. *Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу* : міжн. зб. наук. праць ЖДТУ, 2008. Вип. 3 (12). С. 432–443.

References:

1. Dizhytyalizatsiia – slovo 2019 roku v Ukraini za versiiieu onlain-slovnyka “Myslovo”. (2019). Dizhytyalizatsiia – slovo 2019 roku v Ukraini za versiiieu onlain-slovnyka “Myslovo” [“Digitalization” – the word of the year 2019 in Ukraine according to the online dictionary “Myslovo”]. Available at: <https://itc.ua/news/didzhitalizacziya-slovo-2019-roku-v-ukrayini-za-versiyeyuonlajn-slovnika-mislovo/> (in Ukrainian)
2. Petryshyna, M. O. (2019). Didzhytyalizatsiia yak napriam derzhavnoi polityky Ukrainy [Digitalization as a direction of state policy of Ukraine]. *Molodyi vchenyi*, vol. 11(1), pp. 106–109. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2019_11%281%29_26 (in Ukrainian)
3. Kovalenko, N. P., Bobrova, N. O., Hanch, O. V., & Zacheplyo, S. V. (2022). Didzhytyalizatsiia osvity: ryzyky y perevahy [Digitalization of education: Risks and advantages]. In *Suchasni trendy rozvytku medychnoi osvity: perspektyvy i zdobutky*, Conference proceedings (pp. 139–140). Poltava. (in Ukrainian)
4. Lihonenko, L., Khriph, A., & Domanskyi, A. (2018). Zmist ta mekhanizm formuvannia stratehii didzhytyalizatsii v biznes-orhanizatsiiakh [Content and mechanism of forming a digitalization strategy in business organizations]. *Internauka. Ekonomichni nauky*, vol. 22(62), pp. 21–24. (in Ukrainian)
5. Abakumenko, O., Derkach, A., & Kornieieva, M. (2016). Didzhytyalizatsiia bankivskoho sektoru Ukrainy [Digitalization of the banking sector of Ukraine]. *Finansovi doslidzhennia*, vol. 1(1), pp. 69–75. (in Ukrainian)
6. Hrybinenko, O. M. (2018). Didzhytyalizatsiia ekonomiky v novii paradyhmi tsyfrovoi transformatsii [Digitalization of the economy in the new paradigm of digital transformation]. *International Relations. Series “Economic Sciences”*, vol. 16, pp. 35–37. (in Ukrainian)
7. Korobka, S. V. (2021). Didzhytyalizatsiia pidpriemnytskoi diialnosti [Digitalization of entrepreneurial activity]. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu im. V. N. Karazina. Serii ekonomichna*, vol. 100, pp. 88–96. (in Ukrainian)
8. Varga, V. P. (2020). Didzhytyalizatsiia yak odyn z chynnykiv konkurentospromozhnosti pidpriemstva [Digitalization as one of the factors of enterprise competitiveness]. *Efektivna ekonomika*, vol. 8. Available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=8121> (in Ukrainian)
9. Hudz, O., & Fediunin, S. (2019). Didzhytyalizatsiia yak konkurentna perevaha pidpriemstv [Digitalization as a competitive advantage of enterprises]. *Ekonomika. Menedzhment. Biznes*, vol. 3(29), pp. 18–24. (in Ukrainian)
10. Mihus, I. P., & Koval, Ya. S. (2021). Innovatsiinyi rozvytok pidpriemstv v umovakh didzhytyalizatsii ekonomiky [Innovative development of enterprises in the conditions of digitalization]. *Vcheni zapysky Universytetu “KROK”*, vol. 62, pp. 159–165. (in Ukrainian)
11. Korol, S. Ya., & Polovyk, Ye. V. (2019). Didzhytyalizatsiia ekonomiky yak faktor profesiinoho rozvytku [Digitalization as a factor of professional development]. *Modern Economics*, vol. 18, pp. 67–73. Available at: <https://modecon.mnau.edu.ua/issue/18-2019/korol.pdf> (in Ukrainian)
12. Ustenko, M., & Ruskikh, A. (2019). Didzhytyalizatsiia: osnova konkurentospromozhnosti pidpriemstva [Digitalization: The basis of enterprise competitiveness]. *Visnyk ekonomiky transportu i promyslovosti*, vol. 68, pp. 181–192. (in Ukrainian)

13. Hurenko, A., & Hashutina, O. (2018). Napriamy rozvytku system upravlinnia v umovakh didzhitalizatsii biznesu [Directions of development of management systems in the conditions of business digitalization]. *Ekonomika i suspilstvo*, vol. 19, pp. 739–745. (in Ukrainian)
14. Lazorenko, T., & Sholom, I. (2020). Didzhitalizatsiia yak osnovnyi faktor rozvytku biznesu [Digitalization as the main factor of business development]. In *Biznes, innovatsii, menedzhment: problemy ta perspektyvy*, vol. 1, pp. 50–51. Available at: <https://confmanagement-proc.kpi.ua/article/view/201186> (in Ukrainian)
15. Nimchynov, P. P. (1977). Zahalna teoriia bukhhalterskoho obliku [General theory of accounting]. Kyiv: Vyshcha shkola. (in Ukrainian)
16. Khomin, P. (2004). Oblikove zabezpechennia zvitnosti pro finansovi rezultaty maie buty metodolohichno obgruntovany [Accounting support for reporting financial results must be methodologically grounded]. *Bukhhalterskyi oblik i audit*, vol. 6, pp. 9–15. (in Ukrainian)
17. Zakon Ukrainy «Pro bukhhalterskyi oblik ta finansovu zvitnist v Ukraini». (1999). Pro bukhhalterskyi oblik ta finansovu zvitnist v Ukraini № 996-XIV [On accounting and financial reporting in Ukraine]. Available at: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/996-14> (in Ukrainian)
18. Butynets, F. F. (2007). Alfa i omega bukhhalterskoho obliku abo moia bolisna ne spovid: Monohrafiia [Alpha and omega of accounting or my painful non-confession]. Zhytomyr: PP «RUTA». (in Ukrainian)
19. Prodanchuk, M. A. (2014). Produkt bukhhalterskoho obliku u systemi pryiniattia upravlinskykh rishen [Accounting product in managerial decision-making]. *Efektivna ekonomika*, vol. 7. Available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3203> (in Ukrainian)
20. Shyhun, M. M., & Ivanenko, V. O. (2008). Vydy zvitnosti pidpriemstv: pidkhody do yikh klasyfikatsii [Types of enterprise reporting: Approaches to their classification]. *Problemy teorii ta metodolohii bukhhalterskoho obliku, kontroliu i analizu*, vol. 3(12), pp. 432–443. (in Ukrainian)

Стаття надійшла до редакції 12.12.2025